Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per FrancescR el dl., 05/10/2020 - 00:00

Is 25,6-10a
Fl 4.12-14.19-20
Mt 22,1-14

1. Els “perquès” de la nostra vida

He d’agrair el pensament que un company jesuita em va comunicar un dia de recés. Va dir: “Si no tenim un “perquè” radical en la nostra vida, acabarem substituint-lo per uns altres perquès. La dinámica de la vida no sempre coincideix amb la dinámica dels nostres perquès". Potser ens podem preguntar: ¿què té a veure aquest pensament tan seriós i radical amb una escena que sembla tan concreta, tan tangible com una festa de casament, amb una taula ben parada on sembla que la cosa més important en aquell moment és gaudir de l’amistat, del “visquin els nuvis”, de la festa i del convit?

La primera resposta és que no es tracta d’un casament al mode humà, amb els rituals típics que la societat nostra va imposant en aquestes celebracions. No, es tracta de la imatge bíblica i tantes vegades repetida en el missatge dels profetes: la taula del Regne, el “casament” del Fill per excel·lència, que no és altre que Jesús. Per tant, canvi de xip, perquè si no ens perdem en els laberints de la imaginació. No, el tema és molt seriós, com els “perquès” de la nostra vida.

2. Una ingratitud i superficialitat en augment

Llegint la parábola, esborrona la superficialitat de les respostes dels convidats i l’escalada de violència. Suposa una desconnexió total amb la causa del Pare, que té el goig de convidar-nos a participar de la festa del seguiment de Jesús; Descriuen una insensibilitat i duresa de cor. És la plasmació trágica de la conducta de les nostres llibertats, interesos i motivacions (“els perquès” de les nostres opcions de vida). Sense arribar al grau de rebuig de la parábola, sí que poden incloure en aquests “no rotunds” moltes sensacions que vivim. Per exemple: mirar cap a un altre cantó en comptes de mirar el fons del nostre jo i de la nostra llibertat tan condicionada per mil coses; la falta de tremp en la nostra vida cristiana que anem fent, anem tirant sense respondre seriosament; la mandra per reconèixer què ens passa i què es cou dins nostre; la pèrdua d’una espiritualitat compromesa; les rutines nocives que ens van esbravant. I mil situacions més…

3. Un apèndix “molest”

Em refereixo a l’escena entre el rei de la paràbola i el convidat arreplegat de les places, que no porta (ni el pot portar, si ve dels carrers,,,) el vestit de casament. Sembla una contradicció. Avui hi haurà molts preveres que no llegiran aquest fragment, que en els llibres Leccionaris està entre parèntesi…Però modestament crec que té el seu significat. Com si ens volgués dir: Amigues i amics, el seguiment de Jesús (aquest banquet de casament) no és només fruit de l’entusiasme, de la il·lusió, d’una resposta espontània, com si es tractés d’un “amor a primera vista”… És quelcom seriós, que exigeix unes actituds responsables. I llavors, Sant Pau en la carta als Efesis (cap. 6) ens ho aclareix una mica més: Seguir Jesús es tracta de revestir-se d’una mena de nova naturalesa, del vestit de les actituds de Jesús, del seu estil, com si li demanéssim adquirir un nou ADN, una “marca de fàbrica”. M’imagino que en aquest detall afegit hi ha algunes experiències històriques dels nous cristians que, venint d’altres àmbits, del món pagà, potser s’incorporaven amb entusiasme,. I els deixebles de Jesús els avisaban de la trascendència que tenia aquell nou pas que donaven. No era únicament: al.lelluia, al.lelluia! Un cop has fet l’opció al seguiment de Jesús, revesteix-te dels seu tarannà… Acaba plantejant-te quins són els perquès radicals de la teva opció a la vida cristiana…

ETIQUETES
CONVIT INGRATITUD SUPERFICIALITAT